

REPUBLIKA HRVATSKA
OPĆINSKI RADNI SUD U ZAGREBU
Ulica grada Vukovara 84

Poslovni broj: Pr-1606/2026-16

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E

P R E S U D A

Općinski radni sud u Zagrebu, po sucu toga suda Melaniji Centner, kao sucu pojedincu, u pravnoj stvari tužiteljice Leile Michieli-Vojvoda iz Zagreba, Voćarska cesta 76, OIB: 62291019139, zastupane po punomoćniku Ivanu Gelenčir, odvjetniku iz Zagreba, protiv tuženika SVEUČILIŠTE U ZAGREBU Akademija likovnih umjetnosti iz Zagreba, Ilica 85, OIB: 95847257607, zastupanog po punomoćnici Branki Ivani Savičević, odvjetnici iz Zagreba, radi isplate, nakon održane glavne i javne rasprave zaključene dana 01. srpnja 2026. godine, u prisutnosti punomoćnika tužitelja i zamjenice punomoćnice tuženika, dana 04. rujna 2026. godine,

p r e s u d i o j e

I/ Nalaže se tuženiku SVEUČILIŠTE U ZAGREBU Akademija likovnih umjetnosti da tužiteljici Leili Michieli-Vojvoda isplati razlike manje isplaćenih plaća u ukupnom iznosu od 2.308,20 eura bruto, sa zakonskim zateznim kamatama tekućim na iznose kako slijede:

- na iznos od 148,59 eura od dana 16. siječnja 2016. do isplate,
- na iznos od 148,59 eura od dana 16. veljače 2016. do isplate,
- na iznos od 148,59 eura od dana 16. ožujka 2016. do isplate,
- na iznos od 148,59 eura od dana 16. travnja 2016. do isplate,
- na iznos od 148,59 eura od dana 16. svibnja 2016. do isplate,
- na iznos od 148,59 eura od dana 16. lipnja 2016. do isplate,
- na iznos od 148,59 eura od dana 16. srpnja 2016. do isplate,
- na iznos od 179,04 eura od dana 16. kolovoza 2016. do isplate,
- na iznos od 179,04 eura od dana 16. rujna 2016. do isplate,
- na iznos od 179,04 eura od dana 16. listopada 2016. do isplate,
- na iznos od 179,40 eura od dana 16. studenog 2016. do isplate,
- na iznos od 179,80 eura od dana 16. prosinca 2016. do isplate,
- na iznos od 210,74 eura od dana 16. siječnja 2017. do isplate,
- na iznos od 161,01 eura od dana 16. veljače 2017. do isplate,

po prosječnoj kamatnoj stopi na stanja kredita odobrenih na razdoblje dulje od godine dana nefinancijskim trgovačkim društvima izračunatoj za referentno razdoblje koje prethodi tekućem polugodištu uvećanoj za 3 postotna poena, koju kamatnu stopu utvrđuje Hrvatska narodna banka prema čl. 29 st. 2 i st. 8 Zakona o obveznim

odnosima do 31. prosinca 2022., od 01. siječnja 2023. do 31. prosinca 2023. po stopi koja se određuje za svako polugodište uvećanjem kamatne stope koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja koje je obavila prije prvog kalendarskog dana tekućeg polugodišta uvećanom za 3 postotna poena, a od 01. siječnja 2024. do isplate po stopi koja se određuje za svako polugodište uvećanjem referentne stope za 3 postotna poena, pri čemu se za prvo polugodište primjenjuje referentna stopa koja je na snazi na dan 01. siječnja, a za drugo polugodište referentna stopa koja je na snazi na dan 01. srpnja te godine, osim za isplatu zatezne kamate na iznos poreza na dohodak i prireza porezu na dohodak sadržanih u gore navedenim bruto iznosima, u roku od 15 dana.

II. Nalaže se tuženiku naknaditi tužiteljici parnični trošak ovoga postupka u iznosu od 750,00 eura zajedno s pripadajućom zateznom kamatom, po stopi koja se određuje za svako polugodište uvećanjem referentne stope za 3 postotna poena, pri čemu se za prvo polugodište primjenjuje referentna stopa koja je na snazi na dan 01. siječnja, a za drugo polugodište referentna stopa koja je na snazi na dan 01. srpnja te godine, tekućom od 04. rujna 2026. do isplate, u roku od 15 dana.

Obrazloženje

1. Tužitelj u tužbi navodi da predmetnom tužbom kao radnik tuženika kao poslodavca (koji predstavlja javnu službu u smislu čl. 2 Zakona o plaćama u javnim službama - NN 27/01, 39/09) potražuje isplatu razlike u plaći temeljem odredaba Izmjena i dopuna Dodatka Sporazumu o osnovici za plaće u javnim službama sklopljenog dana 26.10.2011. i Arbitražne odluke od 07.12.2011. U odnosu na normativnu osnovu tužbe, navodi da je dana 23.11.2006. između Vlade Republike Hrvatske (u daljnjem tekstu Vlada RH) i sindikata javnih službi sklopljen Sporazum o osnovici za plaće u javnim službama (u daljnjem tekstu Sporazum), kojim je ugovoreno povećanje osnovice za izračun plaća u javnim službama (u daljnjem tekstu osnovica) za po 6% u 2007., 2008. i 2009. godini. Navodi da su zbog nastupa recesije Vlada RH i sindikati javnih službi dana 13.05.2009. sklopili Dodatak Sporazumu o osnovici za plaće u javnim službama (u daljnjem tekstu Dodatak Sporazumu), a kojim je osnovica privremeno zamrznuta na razini iz 2008. godine na iznos od 5.108,84 kn, dok je povećanje osnovice za preostalih 6% iz 2009. sporazumno odgođeno sukladno čl. III. Dodatka Sporazuma. Navodi da je odredbama čl. IV.-V. Dodatka Sporazuma ugovoreno daljnje postepeno povećanje osnovice radi usklađivanja plaća u javnim službama s prosječnim plaćama u Republici Hrvatskoj, pri čemu su kao osnovne kategorije povećanja osnovice uzeti prosječna plaća VSS početnika u javnim službama i prosječna plaća u Republici Hrvatskoj te je odnos ove dvije vrijednosti kroz povećanje osnovice do kraja 2016. trebao doseći ciljanu razinu od 92:100. Dalje navodi da su dana 26.10.2011. između Vlade RH i sindikata javnih službi sklopljene Izmjene i dopune Dodatka Sporazumu o osnovici za plaće u javnim službama, koji predstavlja osnov ove tužbe (u daljnjem tekstu Izmjene Dodatka Sporazumu), a koje su usvojene u obliku Arbitražne odluke dana 07.12.2011. Navodi da su Izmjenama Dodatka Sporazumu korigirani uvjeti i promijenjena je metodologija za povećanje osnovice, i to u prvom redu zamjenom statističkog podatka prosječne plaće u Republici Hrvatskoj s podatkom o prosječnoj plaći u privredi Republike Hrvatske. Navodi da je tim izmjenama ciljana cijena rada javnih službi u odnosu na prosječnu plaću u privredi Republike Hrvatske s razine 92:100 povećana na razinu od 95:100 s ugovorenim rokom prilagodbe do kraja 2016.

Tužitelj navodi da je sukladno čl. XI. st. 4 Izmjena Dodatka Sporazumu ugovoreno trajanje istog 5 godina te da je zbog pravila o produženoj primjeni kolektivnih ugovora iz čl. 199 st. 1 Zakona o radu (NN 93/14) primjena Izmjena Dodatka Sporazumu istekla dana 26.01.2017. Tužitelj dalje navodi da Izmjene Dodatka Sporazumu predstavljaju kolektivni ugovor sklopljen u skladu s čl. 2 Zakona o osnovici plaće u javnim službama (NN 39/09, 124/09 - u daljnjem tekstu ZOPJS), temeljem kojeg se osnovica za plaće u javnim službama utvrđuje kolektivnim ugovorom između Vlade RH i sindikata javnih službi, kao i u skladu s čl. 51 st. 4 Temelnog kolektivnog ugovora za službenike i namještenike u javnim službama (NN 115/10), kojim je bila ugovorena primjena Dodatka Sporazumu te svih njegovih izmjena i dopuna, na pitanje visine plaće u javnim službama, kao i u skladu s čl. 51 st. 4 Temelnog kolektivnog ugovora za službenike i namještenike u javnim službama (NN 141/12), kojim je potvrđena primjena Dodatka Sporazumu te svih njegovih izmjena i dopuna na pitanje visine plaće u javnim službama. Tužitelj navodi da su Vlada RH i sindikati javnih službi dana 28.12.2012. prihvatili Vjerodostojno tumačenje Izmjena Dodatka Sporazumu radi pojašnjenja primjene čl. IV. st. 5 u svezi s čl. VII. st. 1 Izmjena Dodatka Sporazumu. Tužitelj navodi i da su uvjeti za povećanje osnovice temeljem odredaba Izmjena Dodatka Sporazumu ispunjeni 27.11.2015. s početkom isplate od siječnja 2016., ali da je tuženik kao poslodavac i pravna osoba koja predstavlja javnu službu propustio isplatiti plaću u skladu s povećanom osnovicom, slijedom čega tužitelj podnosi ovu tužbu.

U svezi ispunjenja uvjeta za povećanje osnovice, tužitelj u cijelosti citira čl. III. Izmjena Dodatka Sporazumu te navodi da je dana 28.08.2015. Državni zavod za statistiku (u daljnjem tekstu DZS) objavio prvu procjenu tromjesečnog BDP-a za drugo tromjesečje 2015. u kojoj se navodi kako je BDP realno veći za 1,2% u drugom tromjesečju 2015. u odnosu na isto tromjesečje 2014. te da su isti statistički pokazatelji potvrđeni i procjenom DZS-a od 04.09.2015. Tužitelj navodi da je DZS dana 27.11.2015. objavio prvu procjenu tromjesečnog BDP-a za treće tromjesečje 2015. u kojoj se navodi kako je BDP realno veći za 2,8% u trećem tromjesečju 2015. u odnosu na isto tromjesečje 2014. te da su isti statistički pokazatelji potvrđeni i procjenom DZS-a od 04.12.2015. Navodi da obzirom da aritmetička sredina gore navedene dvije stope realnog rasta BDP-a iznosi upravo 2%, da je krajem studenog 2015. ispunjen uvjet iz čl. III. Izmjena Dodatka Sporazumu, jer su u tom mjesecu objavljeni relevantni podaci DZS-a. Kako je odredbom čl. VII.c st. 3 Izmjena Dodatka Sporazumu ugovoreno da ako se nešto isplaćuje ili povećava "za mjesec", da se u prvom sljedećem mjesecu vrši ta primjena, isplata odnosno povišica, da se onda osnovica za rad u prosincu 2015. povećala na iznos od 5.415,37 kn. Tužitelj navodi da je BDP i dalje nastavio rasti i da je tako DZS dana 04.03.2016. objavio procjenu tromjesečnog BDP-a za četvrto tromjesečje 2015., a u kojoj se navodi da je BDP realno veći za 1,9% u odnosu na isto tromjesečje 2014. godine. Dalje navodi da je DZS dana 20.10.2016. objavio Priopćenje za javnost u povodu objave usklađenih tromjesečnih podataka BDP-a od prvog tromjesečja 2014. do drugog tromjesečja 2016. prema BDP-u za 2014. godinu te da iz revidiranih podataka proizlazi da bi (bez zaokruživanja), kvartalna stopa rasta BDP-a za drugi kvartal 2015. iznosila 1,24561%, dok bi za treći kvartal iznosila 2,78247%. Navodi da stoga revidirani podaci DZS-a jasno pokazuju da su uvjeti za povećanje osnovice iz čl. III. Izmjena Dodatka Sporazumu ispunjeni s danom 04.12.2015. Budući je tuženik od prosinca 2015. nadalje tužiteljevu plaću obračunavao po osnovici od 5.108,84 kn umjesto 5.415,37 kn, stoga ukupan dug tuženika prema tužitelju s osnove razlike u plaći iznosi 15.315,31 kn za sve plaće od prosinca 2015. do zaključno siječnja 2017., i to

sukladno obračunu koji je dostavljen kao prilog ove tužbe, uz pripadajuću zateznu kamatu.

U svezi ispunjenja uvjeta iz čl. IV. Izmjena Dodatka Sporazumu, tužitelj u cijelosti citira st. 1 istih te navodi da su dana 02.06.2016. sindikati javnih službi pozvali Vladu RH da sukladno čl. IV. Izmjena Dodatka Sporazumu utvrde tzv. kvocijent iz čl. IV. st. 1 Izmjena Dodatka. Navodi da se Vlada RH na isti poziv oglašila i da nije ispunila svoju obvezu iz čl. IV. st. 1 Izmjena Dodatka. Tužitelj navodi da iz statističkih podataka koje je DZS sukladno čl. VII.b st. 10 Izmjena Dodatka Sporazumu dostavljao sindikatima javnih službi proizlazi da mjesečna osnovna bruto plaća početnika s VSS u javnim službama iznosi 6.225,44 kn prosječno za dvanaest mjeseci u 2015., a da prosječna mjesečna nominalna bruto plaća u privredi u Republici Hrvatskoj u 2015. iznosi 7.247,50 kn. Iz navedenog proizlazi da paritet za 2015. godinu iz čl. IV. st. 1 al. 1 Izmjena Dodatka Sporazumu iznosi 85,9:100 te navodi da je odredbom čl. VII.b st. 3 i 8 Izmjena Dodatka Sporazumu ugovoreno da paritet za 2008. godinu iznosi 87,9:100. Sukladno čl. IV. st. 1 Izmjena Dodatka Sporazumu, navodi da se kvocijent pariteta određuje stavljanjem u odnos pariteta navedenih u toč. 3.2.3. i 3.2.4. predmetne tužbe, pri čemu odnos pariteta 85,9:100/87,9:100 iznosi 0,9768 (97,68%), iz čega proizlazi da je paritet iz 2015. godine za 2,33% manji od pariteta iz 2008. godine. Tužitelj u toč. 3.2.6. tužbe u cijelosti citira sadržaj odredbe čl. IV. st. 2 Izmjena dodatka te navodi da spomenuti kvocijent pariteta iz čl. IV. st. 1 Izmjena Dodatka Sporazumu nije utvrđen, jer se Vlada RH oglašila na ranije spomenuti poziv sindikata javnih službi od 02.06.2016. Tužitelj citira i sadržaj odredbe čl. 297 st. 4 Zakona o obveznim odnosima (NN 35/05, 41/08, 125/11, 78/15 - u daljnjem tekstu ZOO) te navodi da je utvrđenje kvocijenta pariteta iz čl. IV. st. 1 Izmjena Dodatka Sporazumu uvjet primjene prije citiranog čl. IV. st. 2 Izmjena Dodatka Sporazumu. Tužitelj smatra da je Vlada RH neodazivanjem pozivu sindikata javnih službi od 02.06.2016. spriječila ispunjenje uvjeta koji je određen na teret Vlade RH, tj. državnog proračuna, a protivno načelu savjestnosti i poštenja iz citiranog čl. 297 st. 4 ZOO-a. Navodi i da je kvocijent pariteta odrediv prema čl. 272 ZOO-a, jer se može odrediti temeljem objektivnih statističkih podataka DZS-a dostavljenih sindikatima javnih službi sukladno čl. VII.b st. 10 Izmjena Dodatka Sporazumu. Iz navedenog slijedi da je kvocijent pariteta utvrđen dana 04.06.2016. u iznosu od 85,9:100/87,9:100, iz čega proizlazi da je paritet iz 2015. 2,33% manji od pariteta iz 2008. Tužitelj navodi da se primjenom čl. IV. st. 2 Izmjena Dodatka Sporazumu osnovica od srpnja 2016. do siječnja 2017. uvećava za daljnjih 1,16% te iznosi 5.478,19 kn. Stoga ukupan dug tuženika prema tužitelju s osnove ove razlike u plaći iznosi 1.609,41 kn od srpnja 2016. do siječnja 2017., sukladno obračunu dostavljenom uz tužbu, uz pripadajuću zateznu kamatu. Tužitelj još u toč. 3.2.8. tužbe u cijelosti citira čl. IV. st. 3 Izmjena Dodatka Sporazumu, odnosno navodi da se osnovica za prosinac 2016. i siječanj 2017. povećava za daljnjih 1,16% i iznosi 5.541,74 kn. Navodi da ukupan dug tuženika prema tužitelju s osnove ove razlike u plaći iznosi 466,16 kn, prema obračunu dostavljenom uz tužbu, uz pripadajuću zateznu kamatu. Tužitelj zaključno navodi da je Odlukom Vlade RH od 29.12.2016. osnovica povećana na iznos od 5.211,02 kn počam s plaćom za siječanj 2017. i da je isto povećanje uzeto u obzir kod obračuna razlike u plaći za siječanj 2017.

Tužitelj u tužbi predlaže da sud donese presudu kojom će naložiti tuženiku isplatu razlike manje isplaćenih plaća u ukupnom iznosu od 17.390,88 kn bruto (iako točan matematički zbroj pojedinačnih mjesečnih glavnica iznosi 17.390,90 kn) koji je razvrstan na pojedinačne mjesečne iznose glavnica, s pripadajućom zateznom kamatom tekućom od 16.-og u narednom mjesecu za prethodni mjesec pa do isplate, a za razdoblje od 01.12.2015. zaključno s 31.01.2017.

2. Konačno uređenim tužbenim zahtjevom kao u podnesku od 06.10.2025. tužitelj predlaže da sud donese presudu kojom će naložiti tuženiku isplatu razlike manje isplaćenih plaća u ukupnom iznosu od 2.308,17 eura bruto (iako točan matematički zbroj pojedinačnih mjesečnih glavnica iznosi 2.308,20 eura), koji je razvrstan na pojedinačne mjesečne iznose glavnica, s pripadajućom zateznom kamatom tekućom od 16.-og u narednom mjesecu za prethodni mjesec pa do isplate, a za razdoblje od 01.12.2015. zaključno s 31.01.2017. Tužitelj potražuje i naknadu parničnog troška sa zateznom kamatom tekućom od presuđenja pa do isplate.

3. Tuženik u odgovoru na tužbu ne spori da je dana 23.11.2006. sklopljen Sporazum o osnovici plaće u javnim službama, kao i Dodatak Sporazumu dana 13.05.2009. Također, nesporno je kako su sklopljene Izmjene i dopune Dodatka Sporazumu o osnovici plaće u javnim službama. Navodi i da tužitelj nadalje svoje pravo temelji na Arbitražnoj odluci, kao i Vjerodostojnom tumačenju Izmjena i dopuna Dodatka Sporazumu o osnovici plaće u javnim službama od 28.12.2012. Tuženik osporava pravnu valjanost navedenih dokumenata, pa tako i prava koja iz njih proizlaze.

Glede Izmjena i dopuna Dodatka o osnovici plaće u javnim službama sklopljenih 26.10.2011., navodi da je iste potpisalo sedam potpisnika, a prethodni Sporazum o osnovici plaće u javnim službama i Dodatak Sporazuma potpisalo je osam stranaka. Dakle, Izmjene i dopune Dodatka o osnovici plaće u javnim službama nije potpisao, već je samo parafirao jedan od potpisnika Sporazuma o osnovici plaće u javnim službama i Dodatka tog Sporazuma i radi se o Samostalnom sindikatu zdravstva i socijalne skrbi Hrvatske. Prema tome, evidentno je kako navedene Izmjene nisu potpisale sve strane Sporazuma o osnovici plaće u javnim službama te Dodatka Sporazumu. Imajući u vidu načelo obveznog prava da je za pravovaljanost izmjena i dopuna bitna suglasnost svih ugovornih strana, za tuženika je evidentno kako u konkretnom slučaju nije ispunjen taj uvjet, što rezultira time da Izmjene i dopune Dodatka Sporazumu o osnovici plaće u javnim službama od 26.10.2011. nisu pravno valjane. Smatra da je jednaka situacija i u slučaju kolektivnog ugovora, jer da bi izmjene bile pravno valjane, nužno je da su potpisnici svi sindikati koji su stranke kolektivnog ugovora. Ovakvo shvaćanje potvrđuje i Vrhovni sud u svojoj odluci GŽ-5/05 od 27.04.2005. navodeći: „....pravno nevaljana zato što u njegovom sklapanju nisu sudjelovali svi oni sindikati koji su sklopili Kolektivni ugovor...“. Jednako shvaćanje izneseno je i u odluci poslovni broj Revr-409/09 od 17.03.2010.

Shodno navedenome, prema tuženiku, Izmjene i dopune Dodatka o osnovici plaće u javnim službama sklopljenih 26.10.2011. nisu pravno valjane, pa ne postoji nikakvo pravo tužitelja niti obveza tuženika temeljem navedenog dokumenta. Nadalje, jednaka situacija je i s Arbitražnom odlukom od 07.11.2011. koja nije i ne može biti pravovaljana, s obzirom da u arbitražnom postupku nije sudjelovao Samostalni sindikat zdravstva i socijalne skrbi Hrvatske, pa se ne može ostvariti cilj usvajanja Izmjene i dopune Dodatka o osnovici plaće u javnim službama, s obzirom da se identitet stranaka ne može nadomjestiti arbitražnom odlukom. Također, i u slučaju Vjerodostojnog tumačenja Izmjena i dopune Dodatka o osnovici plaće u javnim službama od 28.12.2012., nedostaje suglasnost volje Samostalnog sindikata zdravstva i socijalne skrbi Hrvatske. Navod tuženika (ispravno treba pisati tužitelja), kako Sporazum o osnovici plaće u javnim službama i Dodatak tog Sporazuma imaju svojstvo kolektivnog ugovora, nije točan. Naime, sklapanju navedenih akata nisu prethodili zakoniti pregovori propisani Zakonom o radu, odnosno poslodavac nije

pregovarao s pregovaračkim odborom sastavljenim od zastupnika sindikata, već samo s predstavnicima određenih, pojedinačnih i nekih sindikata s područja za koje se kolektivni ugovor sklapa, a ti predstavnici nisu imenovani odlukom Gospodarsko-socijalnog vijeća, a što je protivno članku 186. Zakona o radu. Prema tome, prema mišljenju tuženika, radi se o sporazumu koji nema narav kolektivnog ugovora, već običnog sporazuma. Ovo je potvrdio i Županijski sud u Zagrebu odlukom broj Gžr-425/13 od dana 16.04.2013., navodom koji glasi: "Kako je odredba čl. 254. st. 1. ZR, kojom je određeno da poslodavac o sklapanju kolektivnog ugovora može pregovarati (samo) s pregovaračkim odborom sastavljenim od zastupnika sindikata, u odnosu na takvu obvezu poslodavca, kogentna norma, prisilni propis pravilan je zaključak prvostupanjskog suda da tuženica u postupku pregovaranja sa sindikatima za sklapanje KU/11 nije poštivala navedenu odredbu ZR o formiranju pregovaračkog odbora sindikata, i da u izostanku sporazuma sindikata niti Gospodarsko - socijalno vijeće koje je utemeljeno, u smislu čl. 254. st. 3. ZR, nije odlučivalo o broju i sastavu pregovaračkog odbora, slijedom čega prvostupanjski sud pravilno je utvrdio da je navedeni KU/11 zaključen protivno prisilnom propisu i kao takav ništetan te suprotno tvrdnji žalitelja i materijalno pravo iz čl. 254. st. 1., 2. i 3. ZR u vezi s odredbom čl. 322. ZOO pravilno primijenio kada je zahtjev tužitelja na utvrđenje ništetnosti tog ugovora kao osnovan prihvatio.". Dakle, prema tuženiku, pitanje je pravne valjanosti predmetnih dokumenata, s obzirom da sukladno Zakonu o radu nikada nije uspostavljen Odbor sindikata za kolektivne pregovore.

Nadalje, u odnosu na navod tužitelja glede ispunjenja uvjeta za povećanje osnovice, da u članku 3. Izmjena i dopuna Dodatka Sporazumu o osnovici plaće u javnim službama od dana 26.10.2011. stoji: "Osnovica za obračun plaća u javnim službama iznositi će 5.415,37 kuna bruto za mjesec u kojem službeni pokazatelj Državnog zavoda za statistiku RH ukažu na poboljšanje stanja odnosno rast međugodišnjeg realnog tromjesečnog BDP-a za dva tromjesečja uzastopno (u odnosu na isto razdoblje prethodne godine) prosječno dva ili više posto (mjereno aritmetičkom sredinom dvije stope realnog rasta međugodišnjeg tromjesečnog BDP-a dva uzastopna tromjesečja) i primjenjivat će se iza toga do prve sljedeće promjene prema ovim Izmjenama i dopunama.", a na čemu tužitelj osniva svoj stav kako osnovica za obračun plaća u javnim službama u utuženom razdoblju iznosi HRK 5.415,37 bruto, a ne HRK 5.108,84 bruto, temeljem čega i postavlja svoj tužbeni zahtjev, tuženik isto osporava u cijelosti. Naime, plaće se u javnim službama uređuju, prije svega, Zakonom o plaćama u javnim službama (Narodne novine 27/01 i 39/09) i Zakonom o osnovici plaće u javnim službama i to su odredbe ius cogens. Slijedom navedenoga, sve do donošenja Odluke o visini osnovice za obračun plaće u javnim službama dana 29.12.2016., s primjenom od dana 01.01.2017., počevši s plaćom za mjesec siječanj 2017. godine koja je isplaćena u mjesecu veljači 2017. godine, u primjeni je bila osnovica za obračun plaće u javnim službama u visini HRK 5.108,84 bruto, prema Dodatku Sporazumu o osnovici plaće u javnim službama od dana 13.05.2009.

Konačno, glede navoda iz točke III, 3.1.4., tuženik navodi da je isti netočan i nepotpun. Naime, tužitelj pogrešno cijeni da bi nastupile pretpostavke za primjenu osnovice za obračun plaća u javnim službama u iznosu HRK 5.415,37 bruto iz odredbe članka 3. Kako je, nakon sklapanja Izmjena i dopuna Dodatka Sporazumu o osnovici plaće u javnim službama od dana 26.10.2011., prema dostupnim podacima Državnog zavoda za statistiku, BDP Republike Hrvatske promatran na tromjesečnoj razini - "realni tromjesečni BDP" - u odnosu prema istom tromjesečju prethodne godine, zabilježio dvanaest konsektivnih razdoblja uzastopnih negativnih stopa rasta, počam od četvrtog tromjesečja 2011. godine, a zaključno s trećim

tromjesečjem 2014. godine, to iz gore navedenog, prema tuženiku, imajući u vidu podatke Državnog zavoda za statistiku o "padu realnog tromjesečnog BDP-a" (tzv. negativnom rastu), nesporno proizlazi da se uskladba prema člancima III. do V. Izmjene i dopune Dodatka Sporazuma o osnovici plaće u javnim službama od dana 26.10.2011. treba odgoditi za dvanaest konsektivnih tromjesečja, počam od siječnja 2016. godine nadalje. To dalje, prema mišljenju tuženika, znači kako okolnosti za povećanje osnovice plaće u javnim službama u iznosu i na način kako to navodi tužitelj, nisu nastupile. Pritom, a kako Izmjene i dopune Dodatka Sporazumu o osnovici plaće u javnim službama od dana 26.10.2011. imaju ugovoreno vremensko važenje od 5 godina, čije trajanje je isteklo dana 25.10.2016., to implicira kako do "uskladbe" osnovice plaće u javnim službama temeljem Izmjena i dopuna Dodatka Sporazuma o osnovici plaće u javnim službama od dana 26.10.2011. ne bi došlo u razdoblju važenja i primjene istih.

Slijedom svega prednje navedenog, tuženik predlaže odbiti tužbeni zahtjev u cijelosti i potražuje naknadu parničnog troška.

4. U dokaznom postupku izvršen je uvid u Ugovor o radu na neodređeno vrijeme sklopljen između tužitelja i tuženika dana 01.03.2013. (str. 10-12 spisa), Aneks ugovora o radu sklopljen dana 11.11.2009. (str. 13 spisa), Ugovor o radu na neodređeno vrijeme sklopljen između tužitelja i tuženika dana 01.03.2006. (str. 14-15 spisa), Odluku o redovitom otkazu ugovora o radu s ponudom izmijenjenog ugovora od 01.03.2006. (str. 16 spisa), Ugovore o radu na neodređeno vrijeme sklopljene između tužitelja i tuženika dana 18.11.1998., 13.02.1997. i 29.03.1996. (str. 17-25 spisa), Odluku o zasnivanju radnog odnosa na određeno vrijeme od 04.02.1993. (str. 26-27 spisa), obračunske liste za isplatu plaće za tužitelja za utuženo razdoblje (str. 28-42 spisa), obračun razlike plaće sačinjen od strane tužitelja (str. 43 spisa) i ostalu dokumentaciju dostavljenu uz tužbu (str. 44-95 spisa).

5. Cijeneći rezultate dokaznog postupka prema odredbi čl. 8 Zakona o parničnom postupku (NN 53/91, 91/92, 112/99, 117/03, 88/05, 84/08, 96/08, 123/08, 57/11, 148/11, 25/13, 89/14, 70/19, 80/22, 114/2022, 155/2023 i 146/2025 - dalje u tekstu ZPP), sud je utvrdio da je tužbeni zahtjev tužitelja osnovan u cijelosti.

6. Među strankama nije sporno da je tužitelj u utuženom razdoblju radio kod tuženika, odnosno nije sporna aktivna legitimacija. Nije niti sporno da je tuženik tužitelju u prosincu 2015., tijekom cijele 2016. i u siječnju 2017. godine isplaćivao plaću po osnovici od 5.108,84 kn, a nije niti sporno da tuženik kao poslodavac predstavlja javnu službu u smislu odredbe čl. 2 Zakona o plaćama u javnim službama (NN 27/01 i 39/09).

7. Među strankama je sporan pravni osnov, a sporna je i visina tužbenog zahtjeva, ali nije sporna visina konačno uređenog tužbenog zahtjeva tužitelja iz podneska od 06.10.2025. (o čemu se tuženik izričito očitovao na ročištu na kojem je zaključena glavna rasprava).

8. Predmet ovoga spora je isplata razlike plaće za prosinac 2015., cijelu 2016. te siječanj 2017. s osnovicom od 5.415,37 kn, odnosno za uvećanje osnovice u visini od 6%, a u odnosu na primijenjenu osnovicu od 5.108,84 kn.

9. U odnosu na odredbe relevantnog materijalnog prava, u odnosu na osnovicu plaće u prosincu 2015., 2016. godini te u siječnju 2017., sud navodi da se

ista temelji na Sporazumu o osnovici za plaće u javnim službama od 23.11.2006. koji je potpisan od strane Vlade Republike Hrvatske i sindikata javnih službi te Dodatka Sporazumu o osnovici za plaće u javnim službama koji je potpisan 13.05.2009. od strane istih potpisnika, a konkretni zahtjev za isplatu razlike plaće temelji se na odredbi čl. III. Izmjena i dopuna Dodatka Sporazumu zaključenog 26.10.2011. i Arbitražne odluke od 07.12.2011.

10. Na okolnost osporene visine tužbenog zahtjeva u postupku nije provedeno financijsko vještačenje koje je tužitelj predložio u tužbi, jer je tuženik prihvatio matematički izračun utuženog potraživanja kako je specificiran od strane tužitelja.

11. Tužitelj je u podnesku od 06.10.2025. konačno uredio tužbeni zahtjev specificiran u valuti euro, na način da nakon izvršene konverzije umjesto iznosa od 17.390,90 kn sada potražuje iznos od 2.308,17 eura (iako točan matematički zbroj svih konvertiranih pojedinačnih mjesečnih glavnica iznosi 2.308,20 eura), koji je razvrstan na pojedinačne mjesečne iznose glavnica kao što je to precizirano u toč. I izreke ove presude, s pripadajućom zateznom kamatom tekućom od 16.-tog u narednom mjesecu za prethodni mjesec, a za razdoblje počam od prosinca 2015. zaključno sa siječnjem 2017.

12. Ocjenjujući rezultate provedenog dokaznog postupka, ovaj sud smatra da tužbeni zahtjev tužitelja za isplatu plaće prema visini osnovice od 5.415,37 kn za razdoblje od prosinca 2015. zaključno sa siječnjem 2017. godine ima pravni osnov, odnosno da je u cijelosti osnovano i da se temelji na odredbi čl. III. Izmjena i dopuna Dodatka Sporazumu koji je sklopljen 26.10.2011. te Arbitražne odluke od 07.12.2011. Kao što je već rečeno, tuženik kao poslodavac predstavlja javnu službu u smislu odredbe čl. 2 Zakona o plaćama u javnim službama (NN 27/01 i 39/09), a pravo na isplatu temeljem navedene odredbe potvrđuju i Sporazum od 23.11.2006. sklopljen između Vlade Republike Hrvatske i sindikata javnih službi kojim je ugovoreno povećanje osnovice za izračun plaća u javnim službama za po 6% u 2007., 2008. i 2009. godini, kao i Dodatak Sporazumu sklopljen dana 13.05.2009. između Vlade Republike Hrvatske i sindikata javnih službi. Sud navodi da je sukladno čl. XI. st. 4 Izmjena Dodatka Sporazumu ugovoreno trajanje istog od 5 godina, pa je sukladno čl. 199 st. 1 ZR-a primjena Izmjena Dodatka Sporazumu istekla dana 26.01.2017. Sud je suglasan s mišljenjem tužitelja da Izmjena Dodatka Sporazumu predstavlja Kolektivni ugovor sklopljen sukladno čl. 2 već citiranog Zakona o osnovici plaće u javnim službama temeljem kojeg se osnovica za plaće u javnim službama utvrđuje kolektivnim ugovorom između Vlade RH i sindikata javnih službi te čl. 51 st. 4 TKU za službenike i namještenike u javnim službama (NN 115/10), kojim je bila utvrđena primjena Dodatka Sporazumu te svih njegovih izmjena i dopuna na pitanje visine plaće u javnim službama, kao i odredbe čl. 51 st. 4 TKU za službenike i namještenike u javnim službama (NN 141/12), kojim je utvrđena primjena Dodatka Sporazumu te svih njegovih izmjena i dopuna na pitanje visine plaće u javnim službama. Sve prednje navedeno potvrđuje i činjenica da su Vlada Republike Hrvatske i sindikati javnih službi dana 28.12.2012. prihvatili Vjerodostojno tumačenje Izmjena Dodatka Sporazuma radi pojašnjenja primjene čl. IV. st. 5 u svezi s čl. VII. st. 1 Izmjena Dodatka Sporazumu. Pri tome su uvjeti za povećanje osnovice temeljem odredbe čl. III. Izmjena Dodatka Sporazumu ispunjeni krajem 2015., a s početkom primjene od siječnja 2016. Sud navodi da je odredbom čl. III. Izmjene Dodatka Sporazumu ugovoreno da će osnovica za obračun plaće u javnim službama iznositi 5.415,37 kn bruto, za mjesec u kojem službeni pokazatelji Državnog zavoda

za statistiku (u daljnjem tekstu DZS) ukažu na poboljšanje stanja, odnosno rast međugodišnjeg realnog tromjesečnog BDP-a za dva tromjesečja uzastopno (u odnosu na isto razdoblje prethodne godine), prosječno dva ili više posto (mjereno aritmetičkom sredinom dvije stope realnog rasta međugodišnjeg tromjesečnog BDP-a dva uzastopna tromjesečja) i primjenjivati će se iza toga do prve sljedeće promjene prema tim izmjenama i dopunama.

Sud još navodi da je DZS dana 28.08.2015. objavio prvu procjenu tromjesečnog BDP-a za drugo tromjesečje 2015., u kojoj se navodi kako je BDP realno veći za 1,2% u drugom tromjesečju 2015. u odnosu na isto tromjesečje 2014., pri čemu su isti statistički pokazatelji potvrđeni i procjenom DZS-a od 04.09.2015. Nadalje, DZS je dana 27.11.2015. objavio prvu procjenu tromjesečnog BDP-a za treće tromjesečje 2015., u kojoj se navodi kako je BDP realno veći za 2,8% u trećem tromjesečju 2015. u odnosu na isto tromjesečje 2014., a isti statistički pokazatelji potvrđeni su i procjenom DZS-a od 04.12.2015. Iz navedenog proizlazi da aritmetička sredina gore navedene dvije stope realnog rasta BDP-a iznosi upravo 2%, pa je krajem studenog 2015. ispunjen uvjet iz čl. III. Izmjena Dodatka Sporazumu, jer su u tom mjesecu objavljeni relevantni podaci DZS-a. Obzirom da je odredbom čl. VII.c st. 3 Izmjena Dodatka Sporazumu ugovoreno da ako se nešto isplaćuje ili povećava "za mjesec", da se u prvom sljedećem mjesecu vrši ta primjena, isplata, odnosno povišica, onda se osnovica za rad u prosincu 2015. povećala na iznos od 5.415,37 kn. Sud još navodi da je DZS dana 04.03.2016. objavio procjenu tromjesečnog BDP-a za četvrto tromjesečje 2015., u kojoj se navodi kako je BDP realno veći za 1,9% u odnosu na isto tromjesečje 2014., dok je dana 20.10.2016. DZS objavio Priopćenje za javnost u povodu objave usklađenih tromjesečnih podataka BDP od prvog tromjesečja 2014. do drugog tromjesečja 2016. prema BDP za 2014. Pri tome iz revidiranih podataka proizlazi da bi, bez zaokruživanja, kvartalna stopa rasta BDP za drugi kvartal 2015. iznosila 1,24561%, dok bi za treći kvartal iznosila 2,78247%, pa slijedom navedenog revidirani podaci DZS jasno pokazuju da su uvjeti za povećanje osnovice iz čl. III. Izmjena Dodatka Sporazumu ispunjeni krajem studenog 2015. godine.

Sud nadalje navodi da odredba čl. VII. st. 1 Izmjena Dodatka Sporazumu propisuje da odgoda uskladbe nastupa ako bi u nekom od razdoblja opisanim u čl. III.-V. bio zabilježen negativan rast BDP-a. Pri tome iz odredbe čl. III. proizlazi da se ista odredba odnosi na razdoblje od trenutka ispunjenja uvjeta za povećanje osnovice pa nadalje, tj. ubuduće. Pri tome sukladno javno objavljenim i opće poznatim podacima DZS-a, od četvrtog kvartala 2014. pa nadalje nije bilo negativnog rasta BDP-a, već upravo suprotno tome, bilo je pozitivnog rasta. Ovaj sud smatra da nije ispunjen uvjet za primjenu čl. VII. st. 1 u kojem je navedeno da ako realni međugodišnji tromjesečni BDP zabilježi negativan rast u nekom od razdoblja u člancima III.-V., budući da BDP nije zabilježio negativan rast u razdoblju iz čl. III. Izmjena Dodatka Sporazumu, a niti naknadno, pa se onda odgoda iz čl. VII. st. 1 ne može primijeniti. Isto iz razloga što se odredba čl. VII. st. 1 ne odnosi na povrat osnovice iz čl. III., već isključivo na usklađenje osnovice iz čl. IV. i V. Izmjena Dodatka Sporazumu. Pri tome sud smatra da je namjera Vlade RH i sindikata bio povrat osnovice na razinu iz 2009. godine, tj. na iznos od 5.415,37 kn, pa odredba čl. VII. st. 1 nije u svezi s povratom osnovice iz čl. III., a niti se može tako tumačiti. Sud zaključno navodi da je odgoda uskladbe od 12 neprekidnih kvartala iskorištena kroz odredbu čl. IV. st. 5 Izmjena Dodatka Sporazumu i temeljem Vjerodostojnog tumačenja od 28.12.2012. Sud još navodi da je odredbom čl. IV. st. 5 ugovoreno da ako se do 31.12.2012. ne ispune pretpostavke iz čl. III., da će Vlada RH biti u obvezi korigirati i isplatiti povećanu osnovicu od 01.04.2013. nadalje. Obzirom na sve

prednje navedeno, sud je zaključio da je tužbeni zahtjev osnovan, obzirom da je tuženik od prosinca 2015., odnosno od siječnja 2016. i nadalje tužiteljevu plaću bio dužan obračunavati i isplatiti po osnovici od 5.415,37 kn.

U odnosu na navod tuženika kako je Dodatak Sporazumu iz 2011. pravno nevaljan obzirom da je isti potpisao manji broj potpisnika u odnosu na potpisnike Sporazuma iz 2006., sud smatra da je isti neosnovan i pravno neutemeljen. Naime, točan je navod da Samostalni sindikat zdravstva i socijalne skrbi Hrvatske nije potpisao Dodatak Sporazumu iz 2011., ali je nejasno temeljem čega tuženik donosi zaključak da navedena okolnost utječe na obveze koje je Vlada RH preuzela prema ostalim sindikatima javnih službi koji su bili potpisnici Dodatka Sporazumu iz 2011. Sud pri tome ističe da izmjene kolektivnog ugovora ne moraju nužno biti potpisane od strane svih izvornih potpisnika kolektivnog ugovora, već samo pojedini sindikati ne smiju biti protivno zakonu isključeni iz kolektivnog pregovaranja te sklapanja kolektivnog ugovora. Sud ukazuje da tuženik u predmetnom postupku niti tvrdi, a niti dokazuje da bi Samostalni sindikat zdravstva i socijalne skrbi Hrvatske bio protuzakonito isključen iz kolektivnog pregovaranja, kao niti da je taj imenovani Sindikat ili bilo koji drugi sindikat ikada tvrdio da je bio protuzakonito isključen iz pregovaranja o Izmjenama Dodatka Sporazumu. Sud ističe da je Samostalni sindikat zdravstva i socijalne skrbi Hrvatske nesporno parafirao Izmjene Dodatka Sporazumu, a što prema mišljenju ovog suda dokazuje da je sudjelovao u pregovorima ravnopravno s ostalim sindikatima. Sud pri tome navodi da je dana 12.12.2012. sklopljen TKU/12 čiji je jedan od potpisnika sa strane sindikata javnih službi i Samostalni sindikat zdravstva i socijalne skrbi Hrvatske koji nije bio potpisnik Dodatka Sporazumu iz 2011. Pri tome je čl. 51 st. 4 TKU/12 propisano da ugovorne strane zajednički utvrđuju da su Dodatak Sporazumu iz 2009. te sve njegove izmjene i dopune ili novi sporazumi koji se na njega nastavljaju ili iz njega proizlaze važeći dokumenti koji se primjenjuju na način i u rokovima određenim tim samim dokumentima. Zbog navedenog je neosnovano da tuženik smatra da je Dodatak Sporazumu iz 2011. pravno nevaljan. U odnosu na navod tuženika da osporava pravnu valjanost Dodatka Sporazumu iz 2011. jer isti predstavlja običan ugovor, a ne kolektivni ugovor, sud smatra da je taj navod potpuno irelevantan, obzirom da je TKU/12, a koji tuženik ne osporava, pravno osnažio Dodatak Sporazumu iz 2009., kao i sve naknadne izmjene i dopune temeljnog Sporazuma iz 2006. Pri tome sud posebno ističe da je Vlada RH kao potpisnik Sporazuma iz 2006. i svih kasnijih izmjena preuzela na sebe određene obveze kada nastupe Sporazumom predviđene okolnosti, a to je dodatno potvrđeno od strane Vlade RH potpisom TKU/12 i Vjerodostojnog tumačenja iz 2012.

Sud navodi da iz spisu priležućih obračunskih lista za plaću tužitelja proizlazi da je tuženik tužitelju u spornom razdoblju obračunavao i isplaćivao plaću primjenom osnovice u visini od 5.108,84 kn bruto u prosincu 2015., tijekom cijele 2016. i u siječnju 2017. godine, i to na sate redovnog rada tužitelja i na sate prekovremenog rada tužitelja.

13. Sud se u svezi osnovanosti tužbenog zahtjeva tužitelja u ovoj pravnoj stvari u svezi potraživanja tužitelja na pravo na isplatu razlike plaće za razdoblje od prosinca 2015. zaključno sa siječnjem 2017. s osnovicom od 5.415,37 kn poziva na presudu Vrhovnog suda Republike Hrvatske broj Rev 1111/2020-2 od 01.12.2020. U istoj odluci navedeno je da dan početka primjene uvećane osnovice iz čl. III. u javnim službama nije odgođen primjenom odredbe čl. VII. st. 1 Izmjena i dopuna Sporazuma od 26.10.2011. za tri godine, iako je realni međugodišnji tromjesečni BDP zabilježio negativan rast od listopada 2011. do rujna 2014. (za 12 tromjesečja). Osim toga, u

ovoj odluci navedeno je i da ispunjenje uvjeta iz čl. III. nije preduvjet primjene čl. IV., a da ispunjenje uvjeta iz čl. III. i IV. nije preduvjet primjene čl. V., a čl. VII. na čl. III. do V., na sve faze koje se odnose na buduća postupanja u vidu vraćanja osnovice za plaće koja su vrijedila za siječanj 2009., vraćanje pariteta (jednakosti) između plaća u javnim službama i prosječne plaće u privredi koji su bili u 2008. i dogovor o ostvarenju ciljane cijene rada i dinamici njezinog dosezanja (konvergenciji). U ovoj odluci još je navedeno da odredbom čl. VII. Izmjena i dopuna Dodatka Sporazumu zaključenog 26.10.2011. nije odgođena primjena odredbe čl. III. o "povratu" osnovice, jer se odredba čl. VII. Izmjena i dopuna Dodatka Sporazumu odnosi na način "usklađivanja pariteta" (čl. IV. i čl. V. Izmjena i dopuna Dodatka Sporazumu).

14. Sud je nakon savjesne i brižljive ocjene svih izvedenih dokaza, i to svakog dokaza zasebno i svih dokaza zajedno u njihovoj sveukupnosti, utvrdio da tužbeni zahtjev tužitelja ima pravni osnov te da tuženik tužitelju u prosincu 2015., cijeloj 2016. i siječnju 2017. godine nije isplatio plaću s uvećanom osnovicom u visini od 6%.

Stoga je sud tužitelju dosudio ukupan bruto iznos od 2.308,20 eura, kao razlike manje isplaćenih plaća u razdoblju od 01. prosinca 2015. zaključno s 31. siječnjem 2017., a koji iznos je razvrstan na pojedinačne mjesečne iznose glavnica kao što je to navedeno u izreci ove presude pod toč. I. Tužitelju osnovano pripada i zakonska zatezna kamata koja na svaku pojedinačnu mjesečnu glavicu iz toč. I izreke ove presude teče od svakog 16.-og u narednom mjesecu za prethodni mjesec.

Sud u konkretnom slučaju dosuđenjem tužitelju iznosa od 2.308,20 eura (za 0,03 eura više od zahtijevanog) nije povrijedio odredbu čl. 2 st. 1 ZPP-a, odnosno nije došlo do prekoračenja tužbenog zahtjeva. Isto iz razloga što tužitelju nije dosuđeno više od zahtijevanog, već mu je dosuđen upravo točan zbroj utuženog potraživanja.

15. Budući je tužitelj vjerovnik novčane obveze, to sud smatra da je isti sukladno čl. 65 st. 1 Zakona o obveznim odnosima (NN 35/05 – u daljnjem tekstu: ZOO) ovlašten zahtijevati od tuženika kao dužnika njezino ispunjenje, a da je dužnik dužan ispuniti obvezu. Pri tome tuženik kao dužnik sukladno čl. 65 st. 2 ZOO-a za ispunjenje obveze odgovara cjelokupnom svojom imovinom. Osim svega navedenog, ovaj sud smatra da je tuženik kao sudionik u obveznom odnosu dužan ispuniti svoju obvezu i odgovoran je za njezino ispunjenje, a u skladu s čl. 9 ZOO-a u svezi s čl. 8 st. 1 ZR-a (čl. 6 st. 1 ZR-a iz NN 149/09), kojim je propisano da su se poslodavac i radnik u radnom odnosu dužni pridržavati odredbi ZR-a i drugih zakona, međunarodnih ugovora koji su sklopljeni i potvrđeni u skladu s Ustavom i objavljeni, a koji su na snazi, drugih propisa, kolektivnih ugovora i pravilnika o radu.

Ovaj sud je mišljenja da je u predmetnom obvezno - pravnom odnosu tužitelj ovlašten od tuženika zahtijevati ispunjenje obveze, odnosno podmirenje utuženog iznosa, dok je tuženik dužan obvezu ispuniti savjesno u svemu kako ona glasi, a sve sukladno odredbi čl. 9 ZOO-a i čl. 342 istog Zakona, kojim je propisano da je na temelju obveze vjerovnik ovlašten zahtijevati od dužnika njezino ispunjenje, a da je dužnik dužan obvezu u cijelosti ispuniti (st.1).

16. Također valja navesti da u slučaju zakašnjenja s ispunjenjem obveze tužitelj kao vjerovnik ima pravo i na zakonsku zateznu kamatu u smislu čl. 29 st. 1 ZOO-a.

Isto tako, vjerovnik ima pravo na zateznu kamatu bez obzira na to da li je pretrpio kakvu štetu zbog dužnikovog zakašnjenja, a u smislu čl. 30 st. 1 ZOO-a.

U svezi datuma dospijeca tuženikove obveze, valja navesti da isti među strankama nije bio sporan označen od 16.-tog u narednom mjesecu za prethodni mjesec, a u skladu s odredbom čl. 92 st. 3 ZR-a.

Odluka o kamatnoj stopi temelji se na odredbama čl. 3 ZID ZOO-a (NN 78/15), čl. 2 Zakona o izmjenama i dopunama Zakona o obveznim odnosima (NN 114/2022) i čl. 1 Uredbe o izmjeni Zakona o obveznim odnosima (NN 156/2022). Odluka o pravu na kamatu na parnični trošak temelji se na odredbi čl. 30 st. 3 Ovršnog zakona (NN 112/12, 25/13, 93/14, 55/16, 73/17 i 131/20).

17. Odluka o parničnom trošku temelji se na odredbi čl. 154. st. 1 ZPP-a u svezi s čl. 155 ZPP-a, a isti je odmjeran prema važećoj Tarifi o nagradama i naknadi troškova za rad odvjetnika, a prema vrijednosti predmeta spora u vrijeme poduzimanja pojedine parnične radnje. Trošak se sastoji od troškova zastupanja tužitelja po punomoćniku odvjetniku, i to: sastav tužbe 100 bodova (tbr. 7 toč. 1), ročište 07.10.2025. 50 bodova (tbr. 9 toč. 2), ročište 01.07.2026. 100 bodova (tbr. 9 toč. 1) i ročište za objavu presude 50 bodova (tbr. 9 toč. 3). Tužitelju je ukupno priznato 300 bodova, tj. iznos od 600,00 eura, a na isti je priznat trošak PDV-a od 25% u iznosu od 150,00 eura. Stoga sveukupno priznati i dosuđeni trošak tužitelja iznosi 750,00 eura.

Sud navodi da je Izmjenom Tarife o nagradama i naknadi troškova za rad odvjetnika (NN 126/2022) čl. 1 izmijenjen Tbr. 50 ranije Tarife o nagradama i naknadi troškova za rad odvjetnika (NN 142/12, 103/14, 118/14, 107/15 i 37/22), na način da vrijednost boda iznosi 15,00 kn. Sud još navodi da je Tarifom o nagradama i naknadi troškova za rad odvjetnika (NN 138/2023) u Tbr. 54 vrijednost boda određena u iznosu 2,00 eura.

18. Tužitelj je oslobođen plaćanja sudske pristojbe prema čl. 11. st. 1. toč. 3. Zakona o sudskim pristojbama (NN 118/18), kao radnik u radnom sporu.

19. Slijedom svega iznesenog, valjalo je odlučiti kao u izreci ove presude.

U Zagrebu, 04. rujna 2026.

Sudac:
Melanija Centner

Pouka o pravnom lijeku:

Protiv ove presude dopuštena je žalba u roku od 15 dana koja se podnosi ovom sudu, a o kojoj odlučuje nadležni Županijski sud.

Stranci koja je pristupila ročištu radi uručenja presude rok za žalbu teče od dana kada je ročište održano.

Stranci koja nije pristupila ročištu radi uručenja presude, a uredno je obaviještena o ročištu, rok za žalbu teče od dana kada je ročište održano.

Stranci koja nije pristupila ročištu radi uručenja presude, a nije uredno obaviještena o ročištu, rok za žalbu teče od dana dostave prijepisa presude.

DNA:

1. tužiteljici po punomoćniku
2. tuženiku po punomoćniku

Broj zapisa: **9-3088c-9840c**

Kontrolni broj: **0ee4a-ef94b-f1250**

Ovaj dokument je u digitalnom obliku elektronički potpisan sljedećim certifikatom:

CN=Melaniya Centner, O=OPĆINSKI RADNI SUD U ZAGREBU, C=HR

Vjerodostojnost dokumenta možete provjeriti na sljedećoj web adresi:

<https://e-komunikacija.pravosudje.hr/provjera-vjerodostojnosti>

unosom gore navedenog broja zapisa i kontrolnog broja dokumenta.

Provjeru možete napraviti i skeniranjem QR koda. Sustav će u oba slučaja prikazati izvornik ovog dokumenta.

Ukoliko je ovaj dokument identičan prikazanom izvorniku u digitalnom obliku, **Općinski radni sud u Zagrebu** potvrđuje vjerodostojnost dokumenta.